

ELIŠKA KRAMEROVÁ
ilustroval
ADRIÁN MACHO

VÁNOCE VE SNÍŽKOVĚ

Věnuji svým milovaným dětem.

Zachovejte si navždy čisté srdce a otevřenou mysl.

Ať ve vašem životě vždy zvítězí dobro a láska.

ELIŠKA KRAMEROVÁ
ilustroval
ADRIÁN MACHO

VÁNOCE VE SNÍŽKOVĚ

ADRIÁN MACHO, ELIŠKA KRAMEROVÁ

VÁNOCE VE SNÍŽKOVĚ

Překlad Jana Drápalíková

Přeloženo ze slovenského originálu Vianoce v Sniežkove vydaného
v roce 2023 nakladatelstvím GRADA Slovakia, s.r.o.

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9711. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Ilustrace na obálce Adrián Macho

Sazba Šimon Jimel

První vydání, Praha 2024

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

Czech edition© Grada Publishing, a. s., 2024

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023

Translation © Jana Drápalíková, 2024

Copyright © Eliška Kramarová, 2023

Illustrations © Adrián Macho

All rights reserved.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být
reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného
souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

ISBN 978-80-271-7525-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5401-2 (print)

Tři dny a tři noci před kouzelným Štědrým večerem pokryla kopce Malé studené doliny ve Sněžných horách huňatá bílá peřina. Připomínala trochu sladkou šlehačku, ale byla studená jako zmrzlina. Vzduch voněl chladem, mrazem a dobrodružstvím.

Všude vládlo ticho, jen na nedaleké borovici sedělo podivné stvoření. Mělo velké vypoulené oči, drobný zobák a krátké nohy. Jeho tělo pokrývalo lesklé peří.

„Húúú!“ ozvalo se najednou a z ničeho nic se začalo vesele smát. Byla to sova Tibor, strážce noci.

Tibor byl právě uprostřed nejlepší noční zábavy,
když zaslechl, jak si někdo prozpěvuje:

Cinky-linky, krásný stromek,
na větvičce zlatý zvonek.
‘Vždy když za něj zatáhnu,
chutný ořech dostanu!

Tra-la-la-la-la-la-la,
to jsem ale vyhládla!

A hned potom ucítil, jak něco narazilo do borovice, na jejíž větvi právě seděl. A BUM! Okamžitě spadl a zabořil se hlavou do sněhu. Trčel mu z něj jen holý zadeček bez peří a hubené nohy! Třepotal křídly a snažil se vylézt ven. Když se mu to konečně podařilo, měl na hlavě z peří a sněhu legrační čepičku.

Rozhlédl se kolem sebe obrovskými očima a zahoukal: „Co to narazilo do mé borovice?!“

Vtom si všiml, že na něj zírá malá veverka v huňatém červeném kožíšku.

„Co na mě tak čučíš, ty strašidlo?“ ohradila se veverka.

„Já přece nejsem žádné strašidlo! Jsem nejchytřejší zvíře široko daleko i v celém Snížkově. Já jsem PÁN sova! Tibor, PÁN sova. Copak nevíš, že se říká: moudrý jako sova?“ zeptal se Tibor trochu uraženě.

„No dobrá, ty PÁNTE sovo... A proč na mě houkáš?“ chtěla vědět veverka.

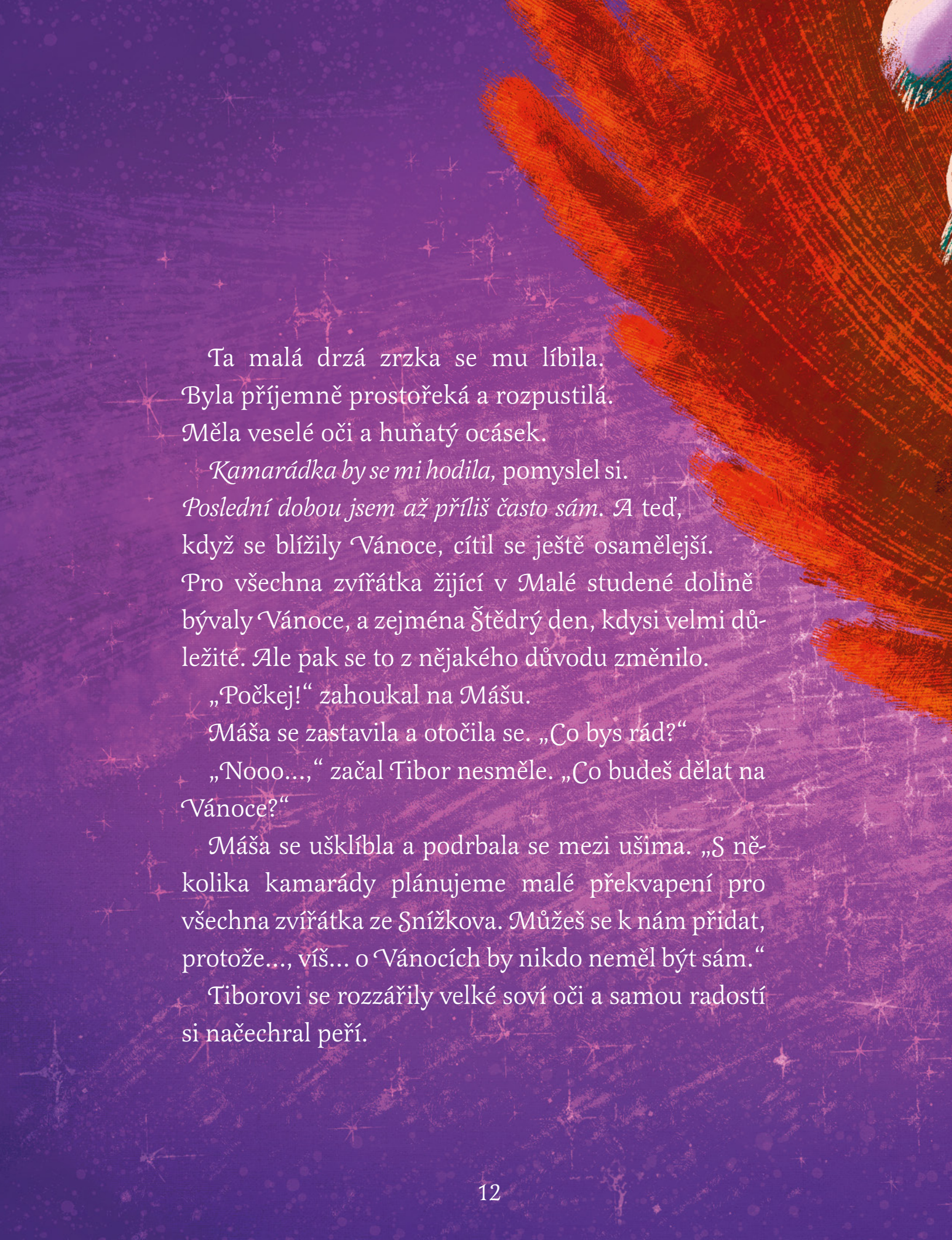
„Narazila jsi do mého stromu, jako by se nechumelilo.“

„No právě že už nechumelí. A že je to tvůj strom, to jsem nevěděla.“

„Ano, tohle je můj strom. A kdo vlastně jsi ty?“ zajímalo Tibora.

„Já... jsem veverka Máša, ale právě teď mám moc práce,“ odpověděla, otočila se k Tiborovi zády, sebrala něco ze sněhu a chtěla upalovat pryč. Tibor ji ale nenechal jen tak odejít.

Ta malá drzá zrzka se mu líbila.
Byla příjemně prostořeká a rozpustilá.
Měla veselé oči a huňatý ocásek.

Kamarádka by se mi hodila, pomyslel si.
Poslední dobou jsem až příliš často sám. A teď,
když se blížily Vánoce, cítil se ještě osamělejší.
Pro všechna zvířátka žijící v Malé studené dolině
bývaly Vánoce, a zejména Štědrý den, kdysi velmi dů-
ležitě. Ale pak se to z nějakého důvodu změnilo.

„Počkej!“ zahoukal na Mášu.

Máša se zastavila a otočila se. „Co bys rád?“

„Nooo...“, začal Tibor nesměle. „Co budeš dělat na
Vánoce?“

Máša se ušklíbla a podržela se mezi ušima. „S ně-
kolika kamarády plánujeme malé překvapení pro
všechna zvířátka ze Snížkova. Můžeš se k nám přidat,
protože..., víš... o Vánocích by nikdo neměl být sám.“

Tiborovi se rozzářily velké soví oči a samou radostí
si načechral peří.

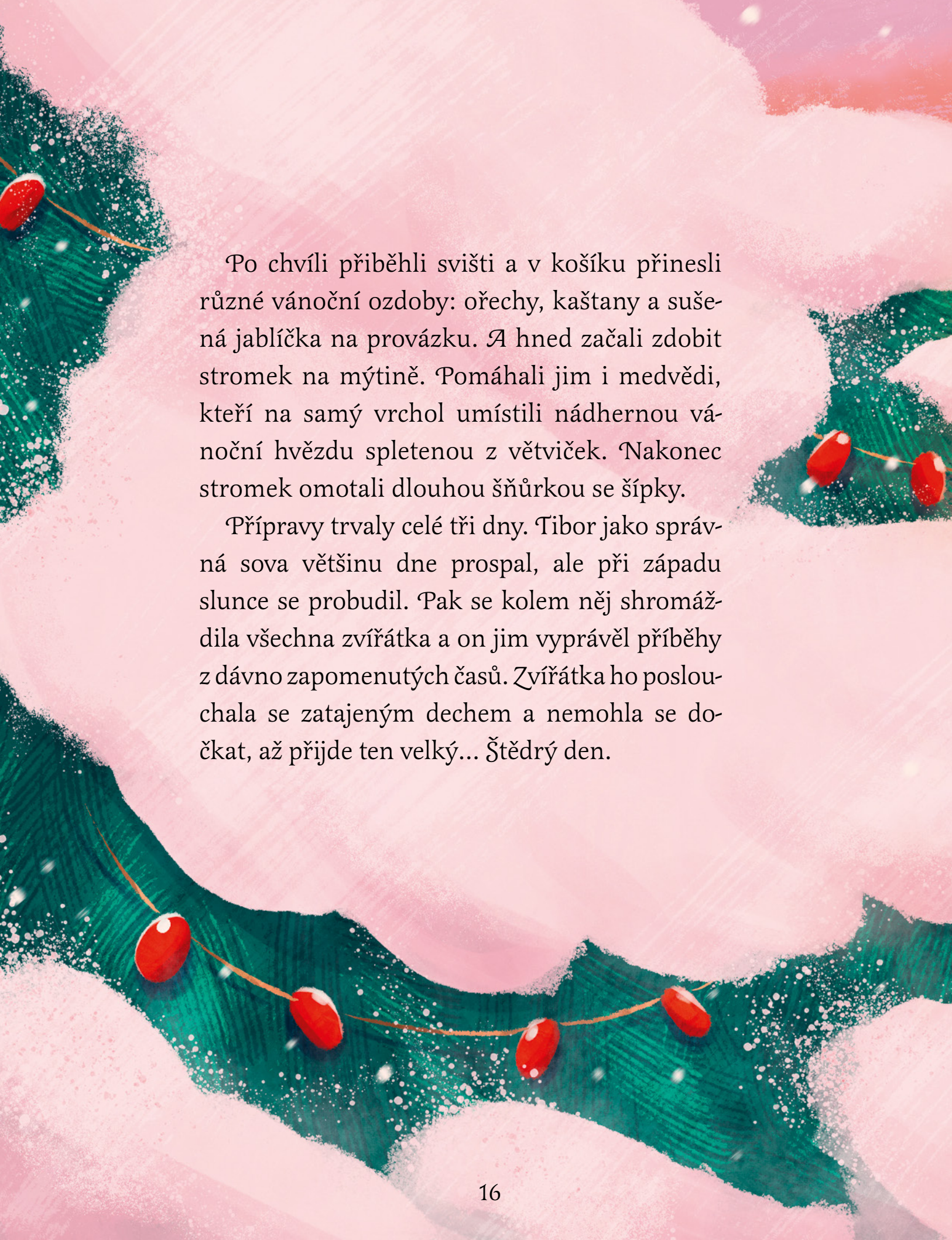
Tajemné pozvání Tibora potěšilo. Nevěděl sice, co přesně ho čeká, ale tušil, že letos zažije opravdové Vánoce se vším, co k nim patří.

Zbytek noci strávil v družném hovoru s Mášou a postupně se k nim přidávala i ostatní zvířátka. Občas se u nich zastavila a prohodila pár slov. Většinou však pobíhala sem a tam a nosila různé dobrůtky.

Tibor sledoval, jak zajíci s dlóóóuhýma ušima a véééelkými zuby přikutáleli na mýtinu tři obrovské křupavé hlávky zelí a takhle si přitom zpívali:

„Zelíčko křupavé,
tra-la-la-la-la-la-la,
zuby tě nakrouháme,
houbami dochutíme,
bude z tebe dobrůtka,
polívčička, lahůdka.“

The background of the page is a soft, pinkish-white wash, suggesting a snowy or misty atmosphere. On the left and right sides, there are stylized green bushes or hedges. These bushes are decorated with small white dots, representing snow or frost. Interspersed among the greenery are several bright red, oval-shaped berries or ornaments, some of which are also dusted with white. The overall style is whimsical and festive, typical of a children's book illustration.

Po chvíli přiběhli svišti a v košíku přinesli různé vánoční ozdoby: ořechy, kaštiny a sušená jablíčka na provázku. A hned začali zdobit stromek na mýtině. Pomáhali jim i medvědi, kteří na samý vrchol umístili nádhernou vánoční hvězdu spletenou z větviček. Nakonec stromek omotali dlouhou šňůrkou se šípky.

Přípravy trvaly celé tři dny. Tibor jako správná sova většinu dne prospal, ale při západu slunce se probudil. Pak se kolem něj shromáždila všechna zvířátka a on jim vyprávěl příběhy z dávno zapomenutých časů. Zvířátka ho poslouchala se zatajeným dechem a nemohla se dočkat, až přijde ten velký... Štědrý den.

Toho podvečera Tibor otevřel oči a s velkým očekáváním se podíval kolem sebe. Jenže ouha! Rozhlížel se, třesl oči, ale ozdoby z vánočního stromku byly... FŮČ!

„Kam zmizely ořechy? A kaštiny? A co ta sušená jablíčka na šňůrkách? Mášo!!!“ zahoukal zděšeně na svou kamarádku.

Máša k němu v mžiku přiběhla a řekla: „U králíčí pacičky, co se stalo? Proč na mě takhle houkáš?“

„Copak to nevidíš? Ze stromečku zmizely všechny vánoční ozdoby!“

Máša se podívala na stromek a opravdu. Nic na něm nebylo! Ani jediná ozdoba!

Začala koktat: „C-co t-to má znamenat?“

„Já nevím. Teď jsem se probudil a jsou pryč!“

Děti, říkám vám, byla to krádež století. Za chvíli se všechna zvířátka shromáždila na mýtině, dívala se jedno na druhé a nevěřicně kroutila hlavami.

*Kdo jen to mohl udělat?
divili se všichni.*

